

ความเห็นของสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๑. ร่างพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวได้อ้างบทอาศัยอำนาจ “มาตรา ๕๑/๗ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๑” ซึ่งน่าจะไม่ต้องตามข้อเท็จจริง เนื่องจากพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๑ มีเพียง ๑๘ มาตรา เท่านั้น สำหรับมาตรา ๕๑/๗ นั้น เป็นมาตราที่ได้บัญญัติเพิ่มขึ้นในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงสมควรแก้ไขการอ้างบทอาศัยอำนาจเป็น “มาตรา ๕๑/๗ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๑”

๒. มาตรา ๕๑/๗ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๑ บัญญัติให้คณะกรรมการผู้ชำนาญการได้รับเบี้ยประชุมตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา โดยในการพิจารณารายงานการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม คณะกรรมการผู้ชำนาญการจะมอบหมายให้บุคคลหรือสถาบันใดให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณา โดยได้รับค่าตอบแทนตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาก็ได้ นั้น เห็นว่าการกำหนดสิทธิให้ได้รับเบี้ยประชุมและค่าตอบแทนดังกล่าวเป็นการกำหนดอัตราเหมาจ่ายเป็นรายโครงการ ซึ่งไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการจ่ายอัตราเบี้ยประชุมและค่าตอบแทนไว้อย่างใด จึงสมควรกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการจ่ายเบี้ยประชุมและค่าตอบแทนโดยคำนึงถึงเหตุผลความจำเป็นของโครงการเป็นสำคัญ
